

บทที่ ๒

๑

นางสรณภรณ์ บุรณะวิทยา กวาดสายตาไปรอบร้านอาหาร ตามสิ่งที่ตนเป็นเจ้าของ ไม่เห็นลูกสาวคนเดียวของนาง นอกจากลูกค้าที่ บริโภคอาหารอยู่โต๊ะเดียว

“ลำไยช่วยเรียกแก้วให้น้าหน่อยสิจ๊ะ”

เจ้าของนามร่างอ้วนเตี้ย ผิวคล้ำ สะโพกงอนแข็ง เพื่อนกึ่งลูกจ้าง ของลูกสาวเจ้าของ เธอก้าวออกไปยืนกลางถนนชอย เหลียวซ้ายมองขวา แต่ไม่แลเห็นสุนีย์รัตน์หรือแก้ว สาวน้อยคนสวยเพื่อนของเธอ จึงเลี้ยวไป สำรวจหลังร้านที่ปลูกพืชผักสวนครัว มีทั้งพริกขี้หนู ข่า ตะไคร้ และอีก หลายชนิด

“นั่นปะไร!

สาวน้อยวัยยี่สิบกำลังโบกมือเหมือนกำลังล้อเล่นกับอะไรอยู่

สาวอ้วนเตี้ยผิวคล้ำแทบช็อก

“ว้าย! แก้ว ระวังชุก”

หญิงสาวทางไหม้กำลังนอนขดอยู่ในกอหญ้า สาวสวยผิวเผ่งหันมายิ้ม หวานละมุน

“กูไม่ทำอะไรฉันหรอกจ๊ะ ถ้าไม่เชื่อ จับมันให้เธอดูก็ยังได้”

“ฉันเชื่อจ๊ะ เธอพูดทำนองนี้ตั้งหลายครั้งแล้ว ไล่มันไปเถอะ ฉันไม่ ไว้ใจสรพิษ”

สาวน้อยหน้าสวยคมโบกมือเชิงไล่ ภูเขิวทางไหม้เลื้อยหายเข้าไปใน
ซุ้มมะลิวัลย์ ลำไยแจ่งจุดประสงค์ สุนีย์รัตน์เดินเลียบข้างห้องน้ำ เข้าไป
ในร้านค้ำปองโภชนาเพื่อพบผู้บังเกิดเกล้า

“แก้ว ลองเข้าไปสำรวจในวัดสิ เมื่อครึ่งชั่วโมงก่อน รถทัวร์คัน
ใหญ่แล่นเข้าวัด ป่านนี้ยังไม่ออกมาเลย” ผู้เป็นมารดาบอก

ลูกสาวรับคำสั่งของมารดาแต่โดยดี

วัดคูหาหนาคนอยู่ริมแม่น้ำบางปะกง ตำบลห้วยโป่ง เนื้อที่วัด
ประมาณ ๒๐ ไร่ รูปปั้นนาคราชลีลาต่างๆ มีอยู่มากมาย มีป้ายเตือน
ผู้ชมว่าห้ามปิดทอง บันทิตและนักศึกษาหน่วยอาสาสมัครกลุ่มหนึ่งกำลัง
กวาดบริเวณวัด เก็บขยะใส่ถัง

หน่วยกล้าตายสองรายลงทุนล้างทำความสะอาดส้วมกับห้องน้ำ
ชายหนุ่มคนหนึ่งบ่นดั่งๆ

“ไอ้ยัมมันเอารัดเอาเปรียบเพื่อนฝูง ใครเขาทำงานกันให้ควัก ไฉน
นั่งทำสมาธิ หลับตานิ่ง”

“ยัมเขาเป็นยังงี้แหละจ๊ะ” เพื่อนสาวหันมาตอบ “ธรรมะธัมโม ยัม
เคยนั่งฟังพระเทศน์เป็นชั่วโมง ทั้งที่หลายคนเสียวออกไปทำธุระทางอื่น”

สุนีย์รัตน์จับกระแสเสียงที่คุยได้โดยตลอด สนใจคำว่ายัม น่าจะ
เป็นชื่อเล่นมากกว่าชื่อจริง เธอเดินสำรวจต่อไปเรื่อยๆ จนถึงศาลาทำน้ำ
หลังใหญ่

ครั้นแล้วก็เหือบพบชายหนุ่มรูปงาม จมูกโด่งเป็นสัน นั่งทำสมาธิ
หลับตานิ่ง ลำตัวตรง บนมานั่งกึ่งเตียง

เด็กสาวรู้สึกวูบวาบไปทั้งตัว ขนลุกเกรียว โดยสัญชาตญาณรู้สึกว่
คุ้นเคยกับเขามาก่อน อาจจะได้ถึงขั้นร่วมเรียงเคียงหมอน

“แปลกชะมัด”

สาวน้อยบ่นพึมพำ เคยมีหนุ่มๆ ทั้งรูปหล่อและไม่หล่อ คอยจีบ

ก่อร่องก่อตึก แต่เธอไม่สนใจใครเลย ต้องการอย่างเดียวคือ ลูกค้า
อุดหนุนอาหาร

“คุยกันก่อนสิจ๊ะ สาวน้อย”

ชายหนุ่มร่างท้วมพุงใหญ่ทำปากจิกจิก ยิ้มกริ่มหลิวตาเจ้าชู้

สบโอกาสเหมาะ เธอเลียบเคียงหารายละเอียด

“ชายหนุ่มที่นั่งขัดสมาธิในศาลาริมน้ำชื่ออะไรคะ”

“อ้อ เจ้ายิ้ม...ทัศนพล คนธรรมดาธรรมดา มันไม่สนใจผู้หญิงหรอก
บุญว่าท่าทางไม่ออกดั่งดั่ง ไม่จั้นเพื่อน ๆ คงล้อว่าแต่่ว” เขาตอบเชิงข่ม
เพื่อน “สาวน้อยอยู่ที่ไหนอะ”

“ร้านค้ำปองโภชนาหน้าวัดนี้เองคะ”

พูดแล้วก็ขอดตัวเลี้ยวกลับ

สุนีย์รัตน์เล่าความทุกอย่างให้มารดาฟัง ยกเว้นส่วนที่เกี่ยวข้องกับ
ชายหนุ่มคนนั้น

สราญรมย์ซุบซิบสร้างความล้าไล้ลับเฉพาะ สาวอ้วนดำฉวยแผ่น
โฆษณา เดินกระดุกกระดิงเข้าไปในวัดคูหาเนาคิน สายสะโพกงอนแข็งดุจ
ดาวตลก ประกาศเสียงเจื้อยแจ้ว

“ร้านค้ำปองโภชนา อาหารราคาไม่แพงค่า รสชาติจัดจ้านถูกปาก
ทุกท่านเชิญอุดหนุนค่า”

ลำไยยิ้มเพลงหงิง ๆ ยกเอา สายสะโพกสุดเสียงสังข์ บัณฑิตบาง
รายถึงกับปรบมือให้ รายหนึ่งหัวเราะ ยกหัวแม่มือชูขึ้นเชิงว่ายอดเยี่ยม

ครูใหญ่ก็เสร็จภารกิจเชิงโฆษณา ลำไยกลับร้านอาหาร

ตอนเย็นใกล้ค่ำ หน่วยอาสาสมัครแวะมากินอาหารที่ร้านของ
นางสราญรมย์ โต๊ะเก้าอี้ไม่พอนั่ง หนุ่มสาวส่วนหนึ่งซื้อใส่กล่องออกไป
รับประทานในวัด นางสราญรมย์ปรุงอาหารมือเป็นระวิง สุนีย์รัตน์กับ
ลำไยทำหน้าที่เสิร์ฟจนเหน็ดเหนื่อย

ลูกสาวเจ้าของร้านกวาดสายตาสำรวจ ไม่พบชายหนุ่มรูปงาม
“คงจะนั่งทำสมาธิในศาลาละมั้ง ไม่หิวไม่กลัวยุ่งกัตรี”
ในช่วงที่ทำงานกันซูลมุน เธอไม่อาจออกไปสังเกตการณ์
ขณะเดียวกันนี้ ทศนพลเปลี่ยนอิริยาบถ ลูกไปเดินเล่นที่ชอยด้านข้าง
ของวัด สวนกับชาวบ้านสองสามคน ต่างฝ่ายต่างไม่สนใจซึ่งกันและกัน
หนุ่มหล่อชุดขาวไม่หิว วันนี้เขารับอุโบสถศีล ไม่รับประทานอาหาร
หลังเที่ยง

“ค่อยยังชั่วหน่อย ยุงไม่กัดเรา”
ทางเดินเรียบริมแม่น้ำมีเขื่อนกันกันน้ำเซาะ ไกลพอสมควร อากาศ
ชุ่มชื้น ชายหนุ่มเดินย้อนกลับ

วินาทีนั้น...

โผง!

เสียงดังสนั่น น้ำแตกกระจาย ละอองน้ำบางส่วนกระเซ็นเปียก
ชายหนุ่ม เขาหันควับ

น้ำในแม่น้ำเป็นระลอกคลื่น คล้ายสัตว์น้ำขนาดมหึมากระโจน

“อะไรวะ จะว่าจระเข้ก็ไม่น่าจะใช้”

พลงได้ยินเสียงแว่วขึ้นในกระแสดังมากว่าได้ยินด้วยหู

“คุณยิ้ม จำลำเจียกได้มั๊ย คุณนอนที่คุณไม่แยแส เพราะไปหลงรัก
นางคำแก้ว”

ชาวบ้านเดินตามหลังมาอีกสี่ห้าคน คราวนี้ปราศจากปฏิกิริยาใด ๆ
ทศนพลจึงรีบเดินทะลุเข้าสู่บริเวณวัด

“แปลกชะมัด ตั้งแต่เราเข้ามาในวัดคูหานาคิน รู้สึกสัมผัสถึงสิ่งที่
เหลือเชื่อหลายอย่าง”

เขากลับขึ้นรถทัวร์ นั่งพัก ขณะที่เพื่อนหน่วยอาสาสมัครทยอยกัน
ขึ้นรถ

แต่หัวหน้ากลุ่มประกาศว่าจะค้างคืนที่วัดหนึ่งคืน พรุ่งนี้จะกลับ
กลางวัน

เช้าวันรุ่งขึ้น ทศนพล ธรรมะวงศ์ ล้างหน้าแปรงฟัน ลาออก
จากศีล ๘ แล้วไม่ทำสมาธิต่อ สอบถามชาวบ้านรายหนึ่งได้ความว่า

“หลวงพ่อวิสุทธวิงโส รองเจ้าอาวาส เขาลือกันว่าท่านเป็นพระ
อริยสงฆ์ มีญาณหยั่งรู้อดีตและอนาคต แต่หลวงพ่อมักจะเก็บตัวอยู่ในกุฏิ
ไม่ค่อยจะรับแขก”

น่าสนใจมาก ชายหนุ่มตั้งใจว่าจะไปพบหลวงพ่อวิสุทธวิงโส
อาหารตอนเช้า เขาซื้อขนมกุยช่ายที่พ่อค้าหัวตะกั่วเข้ามาขายในวัด
กินกับนมถั่วเหลืองที่ซื้อเตรียมมา ไม่สนใจร้านค้าปองโภชนาที่เพื่อน ๆ ชวน
แม้บางคนจะแถมเพิ่มว่า

“ลูกสาวเจ้าของร้านสวยพริ้งยังกะนางงามสวมมงกุฎ”

นานพอสมควร คาดว่าพระเณรฉันตอนเช้าเสร็จแล้ว เขาเดินเข้ามา
ในบริเวณสังฆาวาส กุฏิหลายหลังเรียงราย ตามเด็กวัดรายหนึ่ง เด็กขี้มี
ไปทางกุฏิหลังเล็กใกล้ป่าช้า

พระภิกษุวัยเจ็ดสิบเศษนั่งพับบนแคร่ ท่าทางสงบสำรวม

ทศนพลยอบตัวกระพุ่มมือไหว้ท่าน พร้อมเอ่ยถามอย่างสำรวมวาจา

“หลวงพ่อวิสุทธวิงโสใช่ไหมครับ”

“ใช่แล้ว โยม”

มีเสื้อผืนเล็กปูที่พื้นคอนกรีตคล้ายกับจะเตรียมการณไว้ล่วงหน้า
หนุ่มหล่อทรุดตัวนั่งลงบนเสื่อ ต่ำกว่าผู้ทรงศีล คุณเข่ากราบหลวงพ่อบ้าง
เบญจางคประดิษฐ์

“วัดคูหาธานีมีประวัติยังไงครับ”

“เก่าแก่มาก ประมาณยุคสุโขทัยโน่นแน่” ท่านตอบเสียงสั้นเครือ

เล็กน้อย “พวกเราปฏิสังขรณ์เปลี่ยนแปลงหลายยุค จนกระทั่งมีสภาพตาม
ที่โยมเห็นนี่แหละ”

“มีอาคารพณะอะไรบ้างไหมครับ หลวงพ่อ”

“โอ! เยอะมาก แต่มันเป็นอีกมิติหนึ่ง เรามองไม่เห็นด้วยตา
เปล่า”

ชายหนุ่มเล่าเหตุการณ์ตอนพลบค่ำเมื่อวันวาน พระภิกษุชรา นั่งสมาธิ
วางมือขวาทับมือซ้ายบนตัก สองหัวแม่มือชนกัน กลับตานิ่ง

ครูใหญ่ท่านจึงลืมตาขึ้น เปลี่ยนอิริยาบถ

“โยมเจอนางพญานาคที่เคยมีสัมพันธ์กันเมื่อชาติก่อน ชาติที่แล้ว
นางพญานาคีถูกทำร้ายตอบโต้จนตาย ก่อนจะดับจิตอธิษฐานขอเกิดเป็น
นาคีเพื่อแก้แค้นคู่แข่ง”

“ลำเจียก!”

“ใช่ ชื่อนั้นแหละ ไม่ใช่คุณนอนหรือเนื้อคู่ คู่เวรคู่กรรมกันเสียมาก
กว่า”

“โอ้โห!” เขากะพริบตาปริบ ๆ

“โยมมีเนื้อคู่ แต่ยังไม่ถึงวาระที่จะพบกัน”

“เมื่อพบแล้วโยมจะทราบหรือครับ”

“รู้สิ รู้โดยสัญชาตญาณ หรือสัมผัสทางใจนั้นแหละ ต่างคนต่าง
ชอบ”

“เรื่องจะลงเอยยังไงครับ”

“อาตมาไม่รู้” หลวงพ่อตอบเสียงเนิบ “ต้องขึ้นอยู่กับกระแสกรรม
ในปัจจุบันด้วย พยายามสร้างกรรมดีเข้าไว้ บุญกุศลจะช่วยให้คนเรามี
ความสุข”

นั่งสนทนาอีกพอสมควร ทักคนพลกราบอำลาหลวงพ่อวิสุทธวิงโส

เวลาเที่ยงเศษ รถทัวร์สองชั้นแล่นออกจากประตูวัดคูหาธานี ผ่าน

ร้านค้ำบองโกษา เพื่อนชายร่างอ้วนพุงใหญ่กระเช้าหนุ่มหล่อ

“เสียดาย เจ้ายิ้มนั่งอีกฟากหนึ่ง เลยไม่เห็นสวาน้อยคนสวยปานเทพธิดา”

ทัศนพลได้แต่อมยิ้ม เขาเคยเจอสาวสวยมากหน้าหลายตา ก็อย่างนั้นแหละ ไม่มีใครถูกใจเป็นพิเศษ

ถิ่นพำนักของทัศนพลอยู่ในกรุงเทพฯ เนื้อที่กว้างขวาง ปลูก ดึกสองหลัง ใหญ่กับเล็ก หลังใหญ่เป็นที่อยู่ของครอบครัวที่สาว—พี่เขย ที่มีฐานะร่ำรวย ส่วนหลังเล็ก นางผกามาศหญิงม่ายอยู่กับชายหนุ่ม ลูกชายคนเดียว

“ปานนี่พี่ยิ้มยังไม่กลับอีกคะ คุณแม่”

ผู้เฒ่าเป็นเชิงถามคือวัลยา น้องสาวของลูกเขยนางผกามาศ อายุ ๒๒ ปี สวยพริ้ง ทรวงอกใหญ่ ลักษณะอาการคล้ายจะยั่วกิเลสเพศตรงข้าม เธอหมายมั่นปั้นมือจะจับทัศนพลเป็นคู่ครอง เพราะฉะนั้นจึงต้องเอาใจนางผกามาศเป็นพิเศษ

“คาดว่าคุณจะเป็นเข็นหรือไม่ก็ค่าจ้าง”

“คุณแม่เหยียดเท่ามาลิกะ หนูจะนวดให้”

หญิงเริ่มต้นวัยทองสนองเจตนากรรมของสาวร่างอวบ เธอนั่งคุกเข่าที่พื้น นวดมารดาของทัศนพลที่ขยับเหยียดเท่าบนม้ายาว เริ่มบิบบคล้ำตั้งแต่ข้อเท้า สูงขึ้นเรื่อย ๆ

“อ๊ย! อย่าบิบบใกล้เอว จักจี้”

วัลยาลดมือลง บิบบนวดแค่โคนขาต่ำลงมาจนถึงน่อง ถือโอกาสเลียบเคี้ยว

“พี่ยิ้มเคยพูดถึงหนูว่ายังไงบ้างคะ”

อันที่จริงลูกชายไม่เคยพูดถึง แต่นางตอบเพื่อเอาใจน้องสาวลูกเขย

“เชื่อว่าวัลยาเป็นเด็กดี มีสัมมาคารวะต่อผู้ใหญ่ค่ะ”

ผู้ฟังยิ้มแก้มแตก คำตอบที่ต้องการมากที่สุดคือ ยิ้มเขารักวัลยา อยากจะได้เธอเป็นคู่ชีวิต

ทันใดนั้น สัญญาณประตูรั้วดังขึ้น สาวใช้วิ่งเหยาะ ๆ ไปที่ประตูรั้ว ภาพที่ปรากฏแก่สองสตรีต่างวัยคือทัศนพลหิวล้มภาระผ่านเข้าบริเวณบ้าน นางผกาภาคเปลี่ยนอิริยาบถเป็นนั่งบนม้านั่งยาวตามปรกติ วัลยาจึงถอยตัวออกไปนั่งอีกมุมหนึ่งของม้ายาว หวังจะให้เขานั่งกลางเคียงข้างเธอ

หนุ่มหล่อไม่ยักสนองวัตถุประสงค์

“แม่ครับ ผมซื้อส้มเขียวหวานสายน้ำผึ้งมาฝาก”

“ดีค่ะ แม่ไม่ชอบแต่ดูเย็น ยิ้มเอวางไว้ข้างนอก”

สาวสวยร่างอวบแสร้งกระเจ้ากระงอดเล็กน้อย

“พี่ยิ้ม ซื้ออะไรมาฝากวัลยาบ้างหรือเปล่า”

“เธอทานส้มกับคุณแม่ก็แล้วกัน”

ชายหนุ่มเดินเข้าตึก วัลยาเดินตามหลัง ฮัมเพลงหงิง ๆ ดึงเส้นให้ตึงเชิงอวดทรวดทรงอวบเคร่งครัด เขาหยิบส้มจากถุงออกวางในถาดกล้วยน้ำว้า

“ส่งถุงพลาสติกมาค่ะ หนูจะช่วยทิ้งถังขยะให้”

ยิ้มหรือทัศนพลยื่นให้ด้านข้าง แล้วเลี้ยงเข้าห้องนอน แลมยังปิดประตูเสียอีก แสดงความเป็นส่วนตัว จึงไม่แลเห็นวัลยาค้อนควักลม ๆ แล้ง ๆ นึกบ่นกระปอดกระแปด

สักวันหนึ่งเถอะ พี่ยิ้มจะไม่พันเงื่อมมือเรา

นางสรายุภรณ์ได้หญิงลูกจ้างคนใหม่มาช่วยงาน มาทำงานตอนเช้า ค่ำกลับบ้านในตำบลห้วยโป่ง ใกล้วัดคูหาธานี

สุนีย์รัตน์เห็นเป็นโอกาสดีจึงขอตัวไปเที่ยวกรุงเทพฯ ซื้อบั้งตาม

ห่าง คาดว่าจะกลับถึงบ้านตอนเย็น หากว่าถนนโล่งการจราจรไม่แออัด
ลำไยขอติดตามเพื่อนขึ้นไปด้วย ลูกสาวนางสราญรมย์ไม่ขัดข้อง

ตอนบ่าย สองสาวต่างลักษณะปรากฏตัวที่ห้างดังย่านชุมชน แวะ
กินข้าวรองท้องที่ฟู้ดเซ็นเตอร์ ทั้งสองเหมือนนางเอกกับตัวตลก ใครต่อ
ใครชำเลืองมองมอญยิ้ม

รับประทานเสร็จ ลำไยเอาบัตรรูดอาหารไปคืนที่เคาน์เตอร์ รับเงิน
คืนแล้วนำมายื่นให้เพื่อนสาวที่ยืนรอระยะห้าเมตร

ทันใดนั้น หนุ่มร่างอ้วนพุงพลุ้ยปราดเข้ามาดักหน้า ทักทายด้วย
ความดีใจ

“คุณจำผมได้มั๊ย เมื่อสัปดาห์ก่อนผมไปทานข้าวที่ร้านอาหารหน้าวัด
คูหาเนาหิน”

“อ้อ คณะทัวร์อาสาสมัคร กวาดลานวัด เก็บขยะ”

“นั่นแหละ แม่นแล้ว” พร้อมกับชายหนุ่มก็แนะนำตนเอง “ผมชื่อ
วีรพล คุณสองคนล่ะ”

ลำไยโพล่งออกไปโดยที่สุนีย์รัตน์ขยิบตาห้ามไม่ทัน

“คนนี้ลำไยค่า” ตบเบา ๆ เหนือทรวงอก “เพื่อนคนนี้ แก้วหรือ
สุนีย์รัตน์ชื่อจริง”

“คุณสองคนมารดอะไรครับ”

“รดตุ๋นค่ะ” สุนีย์รัตน์ตอบ “ลงจากรถตุ๋นก็ต่อรถเมล์ เดินเข้าห้าง”

“มาซื้ออะไรคะ”

ลำไยถาม ฝ่ายตรงข้ามชี้มือไปที่สวนอาหาร

“อ้อ กินข้าวก่อน ต่อจากนั้นก็แวะซื้อบั้ง เลือกดูของชอบของ
ถูกใจ”

“ค่ะ บางทีเราจะเจอกันอีก”

วีรพลแวะที่เคาน์เตอร์ซื้อบัตรรูดอาหาร

หลังจากนั้นครูใหญ่ เขาก็อ้อมข้าวผัดพลาสติก คืนบัตร รับเงินทอนคืน
แวะไปเข้าห้องน้ำชาย เสร็จก็จส่วนตัว

เมื่อกลับออกมาก็เจอเพื่อนเก่าตั้งแต่ชั้นเรียนประถม

“เฮ้ย! ยิ้ม มากับใครไวย่”

ทัศนพลกระอักกระอัก จะตอบว่าญาติก็ใช่ที่ เพราะวัลยาเป็นน้องสาวของพี่เขย

“เพื่อนวะ”

“ยืนรอหน้าห้องน้ำหญิง ก็คงเป็นเพื่อนต่างประเทศ”

หนุ่มหล่อพยักหน้าแทนคำตอบ

“ผิดคาด นึกว่าเอ็งไม่สนใจผู้หญิงซะแล้ว”

“มนุษย์เรามีสองเพศ จะให้คบกับผู้ชายล้วน ๆ มันเป็นไปได้”

“นี่ ยิ้ม เมื่อสักครู้อ่าเจอแก้ว สาวน้อยสวยพริ้ง เธอทำงานที่ร้าน
คำปองโกชานา หน้าวัดคูหาธานี”

“ไม่สน สาวสวยในเมืองไทยมีนับไม่ถ้วน”

ก่อนที่วีรพลจะกล่าวอย่างไรต่อ วัลยาก็ออกจากห้องน้ำหญิง สาวสวยพริ้ง ออกอวบ มีแววว่าจะอ้วนในอนาคต หากไม่ควบคุมน้ำหนัก เขาชะงักคำพูดไว้เพียงแค่นั้น

ทัศนพลแนะนำให้วีรพลรู้จักกับวัลยา ทักทายกันสองสามประโยคหนุ่มหล่อก็พาวัลยาเลี้ยงไปทางย่านสรรพสินค้า

“เพื่อนเจอวัลยาแล้วยังงี้” เธอเผยวาทจาเชิงให้ได้ประโยชน์ทางฝ่ายตน
“เขาคงคิดว่าเราเป็นแฟนกัน ไช้ไหมคะ พี่ยิ้ม”

“ช่างเขาปะไรล่ะ ความจริงมันไม่ใช่”

ผู้ฟังเกือบจะขำเลิศจ้อน

ทันใดนั้น ทัศนพลก็เหลือบเห็นใครคนหนึ่งภายในระยะยี่สิบเมตร

๒

สุนีย์รัตนยืนตรงดูสินค้า หันหลังให้ เช่นเดียวกับลำไยที่
รูปร่างเตี้ย อวดสะโพกขนแข็ง แถมสะโพกโหว่ๆ คล้ายจะส่ายในตัวอีก
วัลยาอมองตามสายตาทักศนพล หัวเราะอาการค่อนข้างกระตู่กระตึ่ง
“พี่ยิ้มมองสะโพกสุดเสียงสังข์หรือคะ”

“สายตาคณเรามีมุมกว้าง” เขาตอบเชิงวิชาการ “ไม่สามารถจำกัด
ให้อยู่ในกรอบแคบๆ ได้ เราจะเห็นทั้งสิ่งที่เจตนาและสิ่งที่ไม่เจตนา”

“มาทางนี้เถอะคะ พี่ยิ้ม”

เธอสะกิดแขนหนุ่มหล่อที่ตนหลงรัก พาไปทางแผนกเสื้อผ้า เท่ากับ
ว่าชายหนุ่มพลาดการเผชิญหน้ากับสาวสวยอย่างหวุดหวิด

สาวอวบวบเข้กซีเลือกผ้าถุง ๒-๓ ถุง ชายหนุ่มผู้เคียดข้างกระเซ้า
เล่น

“ผ้าถุงเป็นของต่างยุค รุ่นคุณยายยังสาว แม้แต่คุณพี่ก็ยังไม่สวม
เลย”

“น้องอยากจะแต่งกายย้อนยุคคะ จะได้ไม่ซ้ำแบบคนอื่น”

โดยความจริง วัลยาโกหก แต่แฝงข้อมูลบางอย่าง บางทีผ้าถุงอาจ
จะทำให้ทักศนพลไม่รอดจากเงื้อมมือเธอ

เมื่อทั้งสองผ่านช่องแคชเชียร์ ทักศนพลช่วยวัลยาหัวถุงพิมพ์สัญลักษณ์

ห่างลงบันไดเลื่อน ทันทีที่พ้นบันไดเลื่อน สุนีย์รัตน์กับลำไยก็ลงมาบ้าง เห็น
หลังไว ๆ ไม่รู้ว่าใครเป็นใคร

ลำไยชวนสาวน้อยสวยพริ้งแวะเข้าห้องน้ำชั้นล่าง ทั้งสองเผชิญหน้า
วัลยาที่ยืนเตรหันน้ำห้องน้ำชายรอทัศนพลที่เข้าไปทำกิจส่วนตัว

วัลยาขีดเข้าไปใส่สุนีย์รัตน์ เข็งอวดว่าทรงอกฉันใหญ่กว่าเธอ ถ้า
ประกวดบนเวทีฉันชนะกินขาด

สุนีย์รัตน์กับลำไยพากันเข้าห้องน้ำหญิง

เมื่อทัศนพลออกจากห้องน้ำบุรุษ วัลยาไม่พูดถึงเรื่องที่เราเผชิญ
สุนีย์รัตน์กับเพื่อนอ้วนดำสะโพกงอนแข็ง ทั้งสองพากันเข้าไปในลานจอดรถ
ใต้ถุนห้าง

“พี่ยิ้มคะ คุณแม่คุยว่าคราวก่อนพี่ไปกับคณะทัวร์อาสาสมัคร เกี่ยวกับ
วัดคูหาธานี มีรูปปั้นพญานาคมากมายนับไม่ถ้วน พี่ยิ้มพาวัลยาไปเที่ยว
บ้างสิคะ”

“ชนบท เธอสนใจหรือ”

“สนใจค่ะ トラบเท่าที่เคียงคู่พี่ยิ้ม”

เขาไม่ใช่คนโง่ ทำไมจะไม่รู้จุดประสงค์ของวัลยา ทัศนพลรู้สึกทาง
ใจมานานแล้วว่ายังไม่เจอเนื้อคู่ วัลยาไม่ใช่คนที่เขาปรารถนาจะร่วมเรียง
เคียงหมอน

“พี่ยิ้มน่าจะชวนคุณแม่ ท่านคงจะชอบเที่ยววัดวาอาราม”

“ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ข้างหน้า ยังตอบไม่ถูก”

วัลยาอมยิ้มแก้มแดง สมองเจ้าเล่ห์เริ่มวางแผนการแยบยล

สรณภรณ์กับสุนีย์รัตน์ใส่บาตรพระภิกษุที่หน้าร้านแทบ
ทุกวัน บางวันมารดา บางวันลูกสาว บางทีก็พร้อมกันทั้งแม่ลูก

เข้าวันหนึ่ง สุนีย์รัตน์กับมารดาใส่บาตร หลวงพ่อวิสุทธีวังโส

เดินสำรวจออกจากประตูวัดคูหานาคิน

“นิมนต์เจ้าค่ะ”

หญิงวัยกลางคนที่ยังไม่ทั้งเคঁาสวยเอ่ยเสียงดังพอประมาณ สองแม่ลูกถอดรองเท้าแตะ เหยียบเท้าเปล่าที่พื้นดิน

พระภิกษุเฒ่าเปิดฝาบาตร สายตามองเฉพาะบาตร แต่ทว่าญาณที่ยังรู้อดีตและอนาคตทำให้ล่วงรู้เหตุการณ์บางอย่าง

สรณธรรมย์ตักข้าวสวยข้าวกลิ้งใส่บาตร ท่านหญิงฝาบาตรขึ้นสุนีย์รัตน์หย่อนถุงกับข้าววางลง คิษย์วัดที่เดินตามหลังเอื้อมมาช่วยหิ้วถุงเธอวางต่อ ถุงผลไม้และขนมถูกเอื้อมมาช่วยหิ้วเช่นเคย

ต่อจากนั้นสองแม่ลูกก็นั่งพนมมือ องค์ศากยบุตรสวดมนต์ให้พร เมื่อสวดจบทั้งสองก็ยื่นมือที่พนมขึ้นจรดขอบหน้าผากด้านบน

กลับเข้าร้าน สรณธรรมย์กรวดน้ำ อุทิศส่วนกุศลให้ญาติมิตรและสัมภเวสี และเอาไปเทที่พื้นดินด้านหลัง

เวลาผ่านไปจนกระทั่งแก่นาฬิกาเศษ เด็กวัดแหวะมาที่ร้าน ตรงรี่เข้าไปหาผู้เป็นเจ้าของร้าน

“ป้า...ป้า หลวงตาวิสุทธิวังโสอยากจะพบตัวแน่ะ ท่านรออยู่ที่ศาลาท่าน้ำ”

“จ๊ะ เตียวฉันจะไป”

เด็กชายวัยเริ่มแตกเนื้อหนุ่มวิ่งเหยาะเข้าวัด แมกไม้บังทำให้ไม่รู้ว่าวิ่งไปทางไหน

“หนูไปด้วยนะคะ แม่”

สุนีย์รัตน์จับแขนมารดา สรณธรรมย์แก้มือลูกสาวออก

“แกดูแลร้านอยู่ที่นี้แหละ”

ลูกสาวหน้าม่อย ไม่กล้าประท้วง เธออยู่ในโอวาทของแม่เสมอ ไม่เคยสร้างปัญหาให้เลย

ดูแลหน้าตาให้เรียบร้อย ต่อจากนั้นสราญรมย์ก็เข้าวัด เป้าหมาย
ศาลาท่าน้ำชัดเจนอยู่แล้ว นางข่านาญพื้นที่วัดพอสสมควร
นั่นปะไร!

รองเจ้าอาวาสนั่งสงบเสถียรบนม้ายาว โบหน้าลำคอเหี่ยวบอถึง
ความอาวุโส

สราญรมย์ทรุดกายนั่งที่พื้นศาลา ประนมมืออัญชลี

“ลูกสาวสีกาชื่อเล่นว่าแก้วไข่ม้อย”

“ใช่เจ้าค่ะ”

“ชื่อเล่นของสีกา ปองยั้งจันรี”

“เจ้าค่ะ”

คนที่นั่งต่ำกว่าไม่ประหลาดใจเลย ชื่อเล่นทั้งสองไม่เป็นความลับ
ลูกค้าที่มาอุดหนุนบ่อย ๆ รู้ทั้งนั้นแหละ

นั่นนะสิ พระภิกษุเฒ่าปรารภขึ้น แผงจุดประสงค์อันใดหรือเปล่า

“ชื่อนี้เลียนแบบชื่อเมื่อชาติก่อนของสีกา ทั้งสองเคยเป็นแม่ลูกกัน”

ผู้ฟังชนลูกเกรียว กิตติศัพท์เลื่องลือมานานแล้ว หลวงพ่อเป็นพระ
อริยสงฆ์ ท่านไม่มีวันจะกล่าวเท็จ

“ที่ศาลาหลังนี้ เมื่อประมาณครึ่งเดือนที่แล้ว แก้วเจอเนื้อคู่ที่นี้
ตำแหน่งที่อาตมานั่งนี่แหละ”

“ลูกยังไม่บอกโยม”

“คงจะอายละมัง”

“ทั้งสองทักทายปราศรัยกันไข่ม้อยเจ้าค่ะ”

“เปล่า ผู้ชายรูปหล่อถือศีลแปด นั่งทำสมาธิหลับตานิ่ง เป็นการ
เห็นกันฝ่ายเดียว”

สราญรมย์นึกทบทวนเหตุการณ์ เคยวานสุนีย์รัตน์ออกไปดูในวัด ว่า
พวกนักท่องเที่ยวทำอะไรกันบ้าง ลูกสาวรายงานเพียงแต่ว่าหน่วยอาสา

สมัครกวาดลานวัด เก็บขยะ แต่อุบเรื่องเจอเนื้อคู่

ตั้งใจว่าเมื่อกลับไปจะคาดคั้นเอาความจริงจากลูกสาว

“แก้มมีศัตรูที่ตามจองล้างจองผลาญกันมากมาย ตอนนั้นพวกเขาารู้แล้วว่าแก้วอยู่ที่ไหน อยากพิสูจน์ไหมล่ะ ลีกา”

“อยากเจ้าคะ”

“คืนนี้ตอนดึก ลองสั่งให้แก้วเปิดหน้าต่าง มองออกไปข้างนอก จะเห็นอะไรหลายอย่างที่น่าสพรึงกลัว อยากกลัวล่ะ พวกมันไม่กล้าทำอะไร แก้วหรอก”

“กลับไปนี่โยมจะสั่งลูกเจ้าคะ”

“อ้อ อีกอย่างหนึ่ง อาตมาเกือบจะลืมบอกแนะ” บรรพชิตเฒ่ากล่าวเสียงแหบเครือ “ชาติก่อนแก้วเป็นคนครึ่งหนึ่ง พญานาคหรือนาคีครึ่งหนึ่ง ภาคที่เป็นคนสมสู่กับมนุษย์ นายยิ้มนี้แหละ ถูกศัตรูกลุ่มหมอมณีเวทมนตร์ขลัง เอาอาวุธพิเศษเพียบ เตรียมสังหารนางพญานาคีที่หนีลงไปจำศีลในถ้ำภูเขา ไข่แต่เท่านั้น เขาจับลีกากับยิ้มมาทรมาน ลีกาถูกฆ่าตาย ยิ้มถูกจับมัดขกต่อยจุดไฟเผา”

สรณธรรม์ลูบแขนที่ขนลุกเกรียว พลอยอินไปกับเหตุการณ์ที่ทำนองเล่า “โอ้โห! พวกมันใจโหดเหี้ยมอำมหิต”

“เป็นศัตรูกันมาหลายชาติหลายภพแล้ว แก้วทนไม่ไหว ออกจากถ้ำในชุดขาว มีเครื่องหมายนาคีแปะที่หน้าผาก เดินจากชอกถ้ำภูเขาสูง กลายร่างเป็นนางพญานาคีขาว มีเครื่องหมายหรือหงอนบนหัว ฆ่าศัตรูจนตายหมดสิ้น ใช้หางแก้มือที่ผูกมัดยิ้ม กลายร่างเป็นแก้วชั่วระยะเวลาอันสั้น กอดยิ้ม พุดทั้งน้ำตาว่า ต่อไปนี้เธอจะกลายร่างเป็นงูหรือสัตว์เดรัจฉานตลอดไป ไม่อาจกลับเป็นครึ่งงูได้อีก”

“น่าเศร้าเหลือเกินเจ้าคะ”

นางน้ำตาซึม สงสารแก้วเมื่อชาติก่อนจับหัวใจ

“ยิ้มยืนยันว่าจะรอเธอ ไม่ว่าจะนานสักแค่ไหนก็ตาม และจะบวชเป็นพระภิกษุตลอดชีวิต อุทิศส่วนกุศลให้แก้ว เพื่อจะเกิดมาเป็นคนครองคู่กับเขา จนกระทั่งยุคปัจจุบัน”

“แก้วเกิดมาเป็นลูกของโยมใช่ไหม”

“นั่นแหละ” ท่านพยักหน้าเนิบ “ยิ้มก็กลับมาเกิดเช่นกัน”

ได้เวลานานพอสมควร สราญรมย์กราบอำลาหลวงพ่อวิสุทธวิังโส เดินกลับร้านค้าปลีกโภชนา ตั้งใจว่าจะเล่ารายละเอียดทุกขั้นตอนในวันรุ่งขึ้น

“หลวงตาคุณอะไรคะ แม่”

“หลายเรื่อง” มารดาเสียง “เอาเป็นว่าตึกคินนี่ แก้วเปิดหน้าต่างมองออกไปข้างนอก เห็นอะไรอย่าตกใจล่ะ”

ลูกสาวคนสวยรับปาก

เวลาผ่านไปจนค่ำ สองแม่ลูกกับลำไยช่วยกันปิดร้าน จากนั้นก็ขึ้นชั้นบนแยกห้องนอนกัน ส่วนลำไยนอนชั้นล่าง

แค่สามทุ่มเศษเท่านั้น ยังไม่ทันตึก สุนัขทั้งในและนอกวัดหอนโห่ วิเวกวิ้งเวงยิ่งนัก

สุนีร์รัตน์เปิดหน้าต่างมุงลวดมองไปข้างนอก ตกใจผะงะหน้อยหนึ่งตะปบปิดปากไม่ยอมร้องว้ายเยี่ยงสตรีรายอื่น ๆ

คุณพระช่วย! อะไรกันเล่า

ฝูงเปรตตอสุรกายเกือบสิบตัว รูปร่างสูงใหญ่วิกวิการน่าสะพรึงกลัว ดวงตาแดงก่ำ เหลืองจัดและเขียว ล้วนแล้วแต่มีแสงระเรื่อ บางตัวรูปร่างเท่านี้วักอัยหรือที่คนโบราณพูดว่าเท่ารูเข็ม

“แม่คะ”

เธอเรียกเสียงดังพอประมาณ สราญรมย์เปิดประตูเข้าห้องลูกสาว

“อะไรแก้ว”

สาวน้อยแสนสวยเหลือบมองไปทางผู้บังเกิดเกล้า ขี่มือและหันกลับ
ข้างหน้าอัศจรรย์ยิ่งนัก!

ว่างเปล่า พบแต่ความมืด ผูกอทิสमानกายอันตรธาน คล้ายจะ
จงใจหลอกหลอนเธอผู้เดียว

“ไหนล่ะ”

สุนีย์รัตน์ปิดหน้าต่าง เล่าเหตุการณ์โดยตลอด สุนัขหอนลดเสียงลง
ทีละตัวสองตัว จนกระทั่งเงียบสนิท

“พຽ່ງนี้เข้าตຽ່ງ หลวงพ่อมาบิณฑบาต แก้วกับแม่ไปใส่บาตรพร้อม
กัน เราคงจะได้รายละเอียดเพิ่มเติม”

เข้าวันรุ่งขึ้น

ความมืดเริ่มจางลง สราญรมย์กับสุนีย์รัตน์จัดอาหารครบเครื่อง
วางบนโต๊ะเล็ก

ครั้นแล้วก็แลเห็นหลวงพ่อวิสุทธีวังโสเดินช้า ๆ มองเท้าเปล่าที่
เหยียบย่างคล้ายเดินจงกรม เด็กวัดตามหลัง พันประตูวัดมุ่งมาตามถนน
ซอย สองแม่ลูกถอดรองเท้าแตะ สราญรมย์เอ่ยเสียงไพเราะ

“นิมนต์เจ้าคะ หลวงพ่อ”

บรรพชิตชราเปิดฝาบาตร ยืนนึ่งสำรวม สายตาไม่вокแวก

ทั้งสองช่วยกันใส่บาตรจนเสร็จเรียบร้อย ท่านสวดคาถาให้พร
ลงท้ายด้วยอายุ วรรโณ สุขัง พลัง

สองแม่ลูกเกรงใจไม่กล้าถาม แต่ท่านก็พูดทั้งท้ายก่อนที่จะเดินต่อ

“กรวดน้ำอุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวรซะ ต่อไปพวกเขา ก็จะ
คลายความเคียดแค้นลงตามลำดับ อาจจะเป็นปีกว่าจะเลิกหลอกหลอน”

โล่งอกไปเพราะหนึ่ง

เมื่อกลับเข้าร้านที่ยังไม่เปิดให้บริการ ลูกสาวถามขึ้น

“กล่าวคำอุทิศว่ายังไงคะ”

“หนังสือสวดมนต์โง่ละ ไปอ่านดูซะ”

เธอเปิดหนังสือ พบข้อความดังกล่าว อ่านทบทวนหลายตลบ จนกระทั่งจำได้แม่นยำ

ต่อจากนั้นก็กรวดน้ำ ท่องต่อท้าย หลังจากเรียกชื่อบรรพบุรุษและญาติมิตรรับส่วนกุศล

“อิหัง สัพพะเวรีนัง โหตุ สุขิตา โหนตุ สัพเพ เเวรี ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จแก่เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายทั้งปวง ขอให้เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายทั้งปวงจงมีความสุข อโหสิกรรมให้ฉัน”

เทน้ำลงที่ต้นตะไคร้แล้วกลับเข้าร้าน

ขณะที่จัดของเตรียมปรุงอาหาร สราญรมย์ถ่ายถอดการเล่าเรื่องอดีตชาติก่อน ๆ จากปากคำของพระภิกษุเฒ่าสู่ลูกสาว เธอฟังด้วยความสะท้อนสะท้านในใจ

คนยุคใหม่มักจะคิดว่าเกิดชาติเดียวตายแล้วสูญเปล่า เพราะฉะนั้นจึงกอบโกยทั้งลาภ เกียรติยศ ชื่อเสียง โกงได้เป็นโกง ฉันทฉลาดไม่มีใครจับได้ไล่ทัน

“อีกนานนะแหละกว่าแก้วจะเจออีม แล้วก็อย่าเพิ่งหวังว่าจะได้ครอบครองเขาง่าย ๆ มารจะตามราวีอาละวาด”

เธอขมลุก แต่ไม่พริ้นพริ้ง

รถยนต์ยี่ห้อดังกลางเก๋ากลางใหม่แสนเข้าไปจอดที่วัดคูหาเนาหิน ทิศนพลดับเครื่องยนต์ ก้าวลงจากรถไล่เลียกับวัลยาและนางผกาமாகที่ลงจากที่นั่งเบาะหลัง สาวสวยร่างอวบปรอดเข้าประคองมารดาของชายหนุ่ม

“ไม่ต้องหรอก หนู ฉันยังไม่แก่เฒ่า”

วัลยาชะงักไปหน่อย แต่ไม่ถึงกับแก้เอิน

ขณะนั้นก่อนเที่ยง นักท่องเที่ยวไม่มากนัก ชายหนุ่มรูปงามเดินเคียงผู้บังเกิดเกล้า ขณะที่วัลยาตามหลังกระชั้นชิด นางผกามาศกวาดสายตาไปรอบ ๆ

“โอ้โฮ! ตื่นตาตื่นใจน่าท่องเที่ยวจะ รูปปั้นนาคราชในแบบต่าง ๆ เต็มไปหมด ได้สายลมจากแม่น้ำทำให้ไม่ร้อน”

“หนูแนะนำ คุณแม่ผัดหวังไช้ไหมคะ”

“สมหวังต่างหาก ดีกว่าท่องเที่ยวในกรุงเทพฯ ตั้งแยะ มันเคยชินเสียจนไม่ตื่นเต้น”

คนทั้งสามตระเวนชมมุมโน้นบ้างมุมนี้บ้าง เลี้ยวบริเวณที่แสงแดดจัด

ศาลาหลังใหญ่ริมแม่น้ำบางปะกง จัดว่าเป็นพิพิธภัณฑ์นาคราชที่เดียว มีทั้งนาคา นาคี และงูใหญ่สีสันทวยงาม สิ่งที่น่าสังเกตคือตู้บริจาคในวาระต่าง ๆ เต็มไปหมด คาดว่าไม่ต่ำกว่าห้าสิบล้าน

นางผกามาศสอดธนบัตรใบละ ๒๐ บาทลงในตู้ช่วยค่าน้ำค่าไฟ และตู้อื่น ๆ อีกสองสามตู้ ลูกชายเลือกใส่เงินตามตู้ที่คิดว่าควรบริจาค เช่น ซ่อมแซมโบสถ์ เป็นต้น วัลยาบริจาคตามชายหนุ่มทุกครั้ง พร้อมทั้งอธิษฐานในใจ

“เจ้าประคุณ ขอให้หนูได้เป็นคู่ครองของพี่ยี่ม”

บางครั้งเธอแกล้งเบียดกระเซะ แขนกระทบแขนเขา ทักสนพลรู้สึกรัวโดยตลอด รู้เจตนาของฝ่ายตรงข้าม คิดขบขันว่า

“เธอให้ท่าเราตลอด เราสนใจเธอแค่คนที่เกี่ยวดองกันใกล้เคียงญาติเท่านั้นเอง”

ทะเลที่โล่งริมแม่น้ำที่มีเขื่อนกัน นางผกามาศปรารภว่าตำแหน่งนี้กว้างกว่าแม่น้ำเจ้าพระยาเสียอีก

ใกล้ตำแหน่งที่ทัศนพลเคยเผชิญเหตุการณ์ประหลาดทุกขณะ
บัดดล ลมพัดแรง ท้องฟ้ามืดครึ้ม ฝนตกชู่

โผง!

คล้ายสัตว์ใหญ่กระโดดจากแม่น้ำ น้ำแตกกระจายเป็นฝอย
ชายหนุ่มรีบพาแม่กับวัลยาหลบเข้าศาลาใหญ่ที่อยู่ห่างออกไปประมาณ
๑๕๐ เมตร

“เอ๊ะ! จระเข้กระโดดหรือเนี่ยะ” นางผกามาศบ่นพึมพำ

“ไม่ใช่หรือครับ คุณแม่”

“งั้นอะไรล่ะ”

ลูกชายอีกอึก นึกถึงหนก่อนที่เขาเคยเผชิญ ได้ยินเสียงทางมโหรี
ทวาวว่า ‘คุณยิ้มจำลำเจียกได้มั๊ย คุณนอนที่คุณไม่แยแส เพราะไปหลงรัก
นางคำแก้ว’

“ยิ้มไม่ทราบ”

“หรือจะเป็นพญานาค” นางผกามาศย่นหัวคิ้ว “ท่านอยู่อีกมิติ
หนึ่งที่เรามองไม่เห็น”

“ใช่ค่ะ พี่ยิ้ม” วัลยาสนองรับ “เช่นคลื่นวิทยุ สัญญาณสมาร์ตโฟน
ไวไฟ เรามองเห็นเมื่อไหร่ แต่มันก็มีจริง”

ครู่ใหญ่ ฝนก็หยุดตก ท้องฟ้ากระจ่าง แสงแดดเริ่มส่อง

คนทั้งสามตระเวนชมเกือบจะทั่ว ยกเว้นบริเวณกุฏิพระ—เณร ถือว่า
เป็นขอบเขตส่วนตัว ไม่ควรไปรบกวนผู้ทรงศีล

สิ่งที่น่าสังเกตคือหญิงสาวบางคนนั่งกางเกงกึ่งกระโปรงสั้นจู้ ไม่
สมควรเข้ามาในวัด เขิงอวดขาวสาวสะโพกสวยแก่พระสงฆ์องค์เจ้า

“ยิ้มดูสิ โน่น” หญิงกลางคนกระซิบข้างหูลูกชาย “นั่งเข้ามาได้ สั้น
จู้จู้”

“กางเกงกึ่งกระโปรงของหนูยังไม่สั้นนะค่ะ”

วัลยาร้อนตัว ดิงชายกระโปรง ทั้งที่มันไม่อาจจะยืดอก นางแค่
พยักหน้ารับ

“คุณแม่หิวหรือยังครับ”

“เริ่มนิดหน่อยแล้วจ๊ะ”

“งั้นผมจะพาไปร้านอาหารที่ใหญ่ที่สุดในละแวกนี้”

เป้าหมายของหนุ่มหล่อคือ ร้านคำปองโกชนา ไม่อาจรู้ว่าเป็นที่อยู่
ของคำแก้วภรรยาเมื่อชาติก่อน